

LA GALERIA

73

Sitges, per un "teatre d'elit per a tothom"

Beatriz Cabezas

Comença el XXIX Certamen de Teatre.

OPINIO

11

Dormen tranquils?

Salvador Cot

12

Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

13

Borsa i ètica del treball

Albert Closas

15

Fidesz

Llibert Ferri

16

Els comparses d'Amedo

Xavier Vinader

17

CVC, IEC: la barra i la desídia

Francesc Esteve / Alfons Esteve

18

De Nuremberg a Madrid...

Ramon Barnils

'Qui té fam somnia rotllos'

J. J. Pérez Benlloch

De l'Èpica a la lírica

Pau Viciano

19

Dormir com un reig

Martí Domínguez

71

L'opinió de Pere Gimferrer

Agustí Pons

82

Socialdemòcrates

Joan Francesc Mira

EDITORIAL

I ara... Salamanca

Ni València ni Barcelona seran capitals europees de la cultura, ni ara ni almenys d'ací al 2016. Els ministres de Cultura de la Unió Europea van decidir per sorpresa les ciutats que exerciran la capitalitat cultural els pròxims anys, i van desestimar les candidatures de València (2001) i Barcelona (2004). En saber-se la notícia, en contrast amb la contrarietat de l'alcalde de València, Rita Barberà, i l'apatia de l'alcalde de Barcelona, Joan Clos, la representant espanyola en la reunió dels ministres,

Esperanza Aguirre, va tornar a Madrid contentíssima perquè Salamanca ha estat la ciutat escollida per compartir amb Bruges (Bèlgica) aquesta significada capitalitat l'any 2002.

Barcelona podrà parar el colp perquè ja té en marxa el Fòrum Universal de les Cultures per al 2004. A València, la decepció és més important i Rita Barberà, enfurida, ha arribat a afirmar que la ciutat del Túria serà malgrat tot l'autèntica capital cultural del 2001, "amb el suport del govern espanyol i de la Generalitat Valenciana", alhora que ha atribuït al "pasteleo europeo" tan amarga decisió.

Paraules buides. Rita Barberà ja sabia que les dificultats polítiques a nivell estatal i fins i tot autonòmic per tal d'aconseguir suport a la candidatura valenciana n'eren moltes. Les negociacions amb la Unió Europea es van portar des de Madrid sense informar els ajuntaments de València i de Barcelona, que no tenien ni idea de la imminència de la decisió europea. Si això, en el cas de Barcelona, amb alcalde socialista, podria tenir una explicació malèvola, en el cas de València —amb alcaldessa del PP— encara és pitjor, perquè demostra que

no tenia el suport del govern espanyol, que ja havia optat secretament per Salamanca.

Com si coneguera també aquesta crònica d'un fracàs anunciat, el president Eduardo Zaplana es va mantenir sempre al marge de la candidatura de València. Ell ja "tenia" l'hemisfèric i Terra Mítica. Per què cremar-se en un intent inútil que no tenia ni el suport de Madrid? Un espectacle lamentable del qual no pot deduir-se, com diu Rita Barberà, que València sí que tindrà el suport de la

Moncloa i del Palau de la Generalitat per als actes que, malgrat tot, se celebraran el 2001.

Si Barberà no ha tingut ni l'ajuda dels seus, tampoc no ha fet de la seua candidatura una candidatura de tots els valencians, raonablement acceptada per totes les tendències sociopolítiques. Si la cultura és integració, l'alcalde i el seu

"Ni València 2001 ni Barcelona 2004.

La ministra

Esperanza Aguirre

està contentíssima,

perquè Salamanca

ha estat escollida

capital cultural

europea l'any 2002."

equip tenien davant de tan gran aposta l'oportunitat de demostrar-ho, tot superant diferències ideològiques. En aquest sentit, Rita Barberà va fer bé de reivindicar sense complexos la figura i obra de l'escultor Andreu Alfaro, reconegut internacionalment i compromès amb la llengua i cultura del País Valencià. Però ho va fer tard.

Ha faltat una visió més ampla i democràtica. I més encara, sensibilitat. Perquè, com pot proclamar-se una ciutat capital cultural d'Europa quan les excavadores —i per ordre del seu ajuntament— tiren a terra les alqueries històriques de la seua horta? Quan la llengua pròpia i la seua producció més important i universal és condemnada a l'ostracisme social? Quan... Així no es pot convèncer una Europa cada vegada més plural, que no es mama el dit: primer s'han de convèncer els de casa.